

let, som jeg helst vilde have — ganske vist ikke paa den Maade —, hvor man beholdt begge Dele under Staten. Den Gang er man altsaa ogsaa gaaet ud fra, at der vilde komme et saa stort Underskud. Underskuddet kan dog ikke blive mindre, fordi Opera og Ballet flyttes hen paa et andet Sted; det tror jeg i hvert Fald ikke.

De Bemærkninger, den højtærede Minister gjorde om Statens Pligt til at bevare Opera og Ballet, glæder mig for saa vidt, som det altsaa ikke er et Ønske fra Ministeren, der bevirker, at Lovforslaget fremsættes; det er kun, fordi han anser det for den bitre Nødvendighed. Nu skal vi altsaa se, om det kan lade sig gøre at komme til Enighed. Men [der maa jo komme noget efter dette. Vi kan sagtens vedtage at udskille Opera o. s. v., men hvor skal de hen? Jeg vil gerne vide, om der er nogen som helst Mulighed for, at der staar et Konsortium eller et Selskab parat til at tage imod dem, naar de kommer fra os, for ellers synes jeg, vi er ganske ude i det blaa.

Helge Kjeldskov: Den højtærede Undervisningsminister mente, at jeg havde sagt, at Statsgældsdirektøren anbefalede at gennemføre Sagen ved Præmieobligationslaan, men saaledes mener jeg ikke at have sagt. Jeg mente, at den Redegørelse, han sendte ud, bestyrkede min Anskuelse om denne Forms praktiske Gennemførlighed. I et Interview, der for nogle Dage siden stod i et stort jysk Venstreblad, udtalte vedkommende høje Embedsmand om Præmieobligationer: „Saadanne Laan er optagne principielt af nogle af Verdens fineste Debitorer, nemlig crédit foncier, Hypotekbank for Frankrig, der har udstedt Hypotek- og Kommunelaan for over 5 Milliarder Francs; disse Papirer er den sparsommelige og forsigtige franske Sparrers Yndlingspapir“. Men jeg nævner ikke dette, fordi jeg vil optage en Diskussion om Præmieobligationer — jeg er ikke sagkyndig paa det Omraade. Jeg sagde udtrykkelig i min Tale, at vi ikke i mit Parti var begejstrede for denne Tanke, men hvis ingen anden Vej var mulig, kunde jeg tænke mig, at den nævnte Vej var farbar.

Inger Gautier Schmit: Det viser sig her som altid vanskeligt paa een Gang at værne baade kunstneriske og økonomiske Interesser. Alle vi, der har levet vor Barndom her i København, husker nok, med hvilke højtidelige Følelser vi,

da vi var fyldt 11 Aar, fik Lov til at gaa i det kongelige Teater og se Elverhøj. Minderne om, hvad vi har set der, er i de senere Aar blevet forstærket som værdifulde for os. Men det synes, som om der i denne Debat har været en vis Tilbøjelighed til at favorisere Skuespillet paa Musikkens Bekostning. Man har stærkt understreget den kulturelle Opgave, som Skuespillet har i vort Folk, og hvis det er gode Skuespil, der opføres, med en god Moral, kan jeg kun slutte mig til det, thi er der noget, vort Folk trænger til, er det netop at se gode Skikkelser fremstillet, som hævder Livsidealer og giver Lyst til Efterfølgelse, — jeg kan ikke sige, at alt, hvad der spilles paa det kongelige Teater, svarer til dette Ideal.

Men naar nu dette Lovforslag gaar ud paa at skille Operaen ud fra det kongelige Teater og derved fra Statens Ledelse, vilde jeg gerne lægge et meget varmt Ord ind for, at man ikke undervurderer den opdragende, den kulturelle Betydning, som Musikken har i vort Folk. Man kan vist sige, at Musikken hører sammen med Menneskeslægten lige siden dens Skabelse, hvilket vist absolut ikke kan siges om Skuespilkunsten. Tag Musikken bort fra Menneskelivet, og der vil blive en uhyre Mangel. Musikken følger os ganske ubevist fra Vuggen til Graven, og er dernoget, der virker ind paa Menneskets Følelser baade i Sorg og i Glæde, er det Musik. Naar Musikken har saa stor Indflydelse paa Menneskelivet, finder jeg det absolut nødvendigt, at man ogsaa fra ledende Side har Blikket opladt for, at det gælder om at værne den Musik, som bydes et Samfund. Musikken har nemlig i udpræget Grad den Egenskab, at den samtidig med at den kan højne Menneskene, i en saa utrolig Grad kan rive ned. Der er ikke noget, der i den Grad kan nedværdige Mennesker som daarlig Musik. Den kalder alle daarlige Lidenskaber og Instinkter frem, hvorimod god, fin og ædel Musik virker højnende, forædlende og rensende paa Mennesket.

Jeg vil gerne lægge et varmt Ord ind for, at man fra det offentliges Side, fra Stat og Kommune, har Interesse for og Forstaaelse af Musiklivets Betydning i vort Folk, har Forstaaelse af det samfundsgavnlige Arbejde, som ydes af mange af Musikkens Kunstnere og Kunstnerinder, der gennem et meget slidsomt Ungdomsarbejde og store pekuniære Ofre skaffer sig en Uddannelse for at kunne yde god Kunst i vort Land. Jeg tror, at hvis de ærede